

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobkyně **G. N.**, zastoupené Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 5. 2015, č. j. MV-142822-3/SO-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a obsah správních rozhodnutí

[1] Včas podanou žalobou žalobkyně napadla v záhlaví označené rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též „prvostupňový

správní orgán“) ze dne 15. 10. 2012, č. j. OAM-36225-10/DP-2011. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „ZPC“), a doba platnosti povolení nebyla prodloužena.

[2] Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny od 4. 3. 2010 do 31. 5. 2011. Dne 5. 5. 2011 podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a ZPC. Nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl manžel žalobkyně pan F. N., nar., st. příslušník, jenž měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání od 1. 8. 2009 do 31. 5. 2011. Jiný pobytový status povolen neměl a již nepodal žádost o prodloužení stávajícího povolení k pobytu.

[3] Dle § 44a odst. 4 ZPC je cizinec povinen předložit k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) ZPC a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a). V případě žalobkyně bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno za účelem společného soužití s jejím manželem panem F. N., který v té době na území ČR pobýval na základě povoleného dlouhodobého pobytu za účelem zaměstnání. Manžel žalobkyně však nepožádal o prodloužení doby platnosti dosavadního dlouhodobého pobytu a ani nepodal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. Platnost dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu mu tak zanikla uplynutím posledního dne platnosti tohoto povolení, tedy dnem 31. 5. 2011. Pana F. N. tak již nelze považovat za nositele oprávnění ke sloučení rodiny [§ 42a odst. 4 ve spojení s § 42 odst. 1 písm. a) ZPC], neboť na území ČR již nemá povolen dlouhodobý ani trvalý pobyt (na území ČR by již neměl pobývat). Zjištěný stav tak odpovídá důvodům zamítnutí žádosti žalobkyně dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) ZPC, protože žalobkyně již neplní účel povoleného pobytu na území ČR, neboť zde nepobývá společně s nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, tedy se svým manželem. V tomto směru žalovaná odkázala i na § 44a odst. 1 písm. c) ZPC, podle něhož lze dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu opakovaně prodloužit, a to na dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo vydáno nositeli oprávnění ke sloučení rodiny [povolení podle § 44 odst. 4 písm. c) ZPC]. Podle § 44 odst. 4 písm. c) ZPC se povolení k dlouhodobému pobytu vydává s dobou platnosti odpovídající při společném soužití rodiny době platnosti průkazu o povolení k pobytu, který byl vydán nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, nejméně však na jeden rok.

[4] Po shromáždění podkladů pro rozhodnutí byla žalobkyně vyrozuměna o možnosti seznámit se s nimi a též o možnosti vyjádřit se k nim. Žalobkyně se s podklady seznámila prostřednictvím zmocněné zástupkyně paní J. K. dne 21. 9. 2012 s tím, že sdělila, že své vyjádření k podkladům zašle do 10 dnů. Žádné vyjádření však v tomto ohledu již neučinila. Následně vydané prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žádost žalobkyně zamítnuta, bylo napadeno v zákonné lhůtě blanketním odvoláním, které však žalobkyně ani její zástupce na výzvu správního orgánu ze dne 7. 11. 2012 nedoplnili. V průběhu odvolacího řízení

žalobkyně doložila dne 31. 1. 2013 smlouvu o zajištění ubytování ze dne 22. 1. 2013, jiné doklady však nebyly doloženy.

[5] Jelikož blanketní odvolání ze dne 30. 10. 2012 nebylo přes výzvu prvostupňového správního orgánu k odstranění vad podání doplněno, žalobkyně nesplnila podmínku uvedenou v § 82 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“). Podle žalované nebylo odvolání žalobkyně ani důvodné. Žalobkyně podala žádost v době, kdy její manžel, jako nositel oprávnění ke sloučení rodiny, již nedisponoval žádným pobytovým oprávněním (původní pobytové oprávnění ani nebylo prodlouženo) a správní orgán tak nemohl postupovat ve smyslu opakovaného prodloužení pobytového oprávnění podle § 44a odst. 1 písm. c) ve spojení s § 44 odst. 4 písm. c) ZPC. Jelikož ve vztahu k žalobkyni neexistuje jiný nositel pobytového oprávnění, byla žádost žalobkyně zamítnuta v souladu s § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) ZPC. Žalovaná rovněž vyhodnotila postup prvostupňového správního orgánu za správný, neboť z výroku jeho rozhodnutí a i z odůvodnění tohoto rozhodnutí je zřejmé, co vedlo k zamítnutí žádosti žalobkyně. Neplnění účelu pobytu žalobkyní bylo správně posouzeno jako důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Podle žalované byl prvostupňovým správním orgánem řádně posouzen i dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Prvostupňový správní orgán k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že vycházel z cizineckého informačního systému, z něhož vyplynulo, že žalobkyně má na území ČR povolen pobyt teprve od roku 2010, tudíž za uvedenou dobu nemohlo u žalobkyně dojít ke zpretrhání vazeb na zemi původu (.....). Manželovi žalobkyně, jako nositeli oprávnění ke sloučení rodiny, zaniklo pobytové oprávnění na území ČR uplynutím doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž jiné pobytové oprávnění mu nebylo vydáno. Jelikož manžel žalobkyně pan F. N. byl nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, dospěl prvostupňový správní orgán k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem sloučení rodiny, je přiměřené, protože nositel uvedeného oprávnění by na území ČR již neměl pobývat, a proto důsledky tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně budou rovněž zcela přiměřené. Manžel žalobkyně by měl být dle údajů uvedených v žádosti žalobkyně jediným členem její rodiny, který na území ČR pobýval (syn žalobkyně pobýval na).

[6] Ve správním řízení byla prokázána existence skutečností, které naplnily důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Podle žalované postupoval prvostupňový správní orgán v souladu se zákonem, když žádost žalobkyně zamítl a neprodloužil jí povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu dle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) ZPC, neboť žalobkyně neplnila účel, pro který bylo povolení vydáno.

II. Obsah žaloby

[7] Žalobkyně v úvodu podané žaloby stručně shrnula průběh správního řízení. Předpokladem pro vydání rozhodnutí dle § 46a odst. 2 in fine ZPC byla dle žalobkyně podmínka, že důsledky rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení (v daném případě

neprodlení) doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kdy při posuzování přiměřenosti je třeba přihlížet zejména k dopadům takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Ve vztahu k napadenému negativnímu rozhodnutí měla být dle žalobkyně ve smyslu § 3 SŘ posouzena intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, tj. náležitě zjištěno faktické fungování soukromých a rodinných vazeb na území ČR, a to jak ve smyslu materiálním, tak i sociálním. Tyto skutečnosti nebyly dostatečným způsobem zjištěny tak, aby mohlo být konstatováno, že rozhodnutí o neprodlení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Jelikož tak prvostupňový správní orgán neučinil, když se omezil jen na zjištění neexistence rodinných vazeb z informačních systémů a z žádosti žalobkyně, pak je jeho částí rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Protože žalovaná napadeným rozhodnutím potvrdila postup prvostupňového správního orgánu, je nepřezkoumatelné rovněž rozhodnutí žalované.

[8] V případě negativního rozhodnutí dle § 46a odst. 2 ZPC je nutné zohlednit individuální okolnosti života cizince na území ČR a přihlídnout k jeho celkové životní situaci, a to za použití zásady přiměřenosti, kdy je třeba vzít v úvahu délku pobytu osoby na území, věk, zdravotní stav, rodinné a ekonomické poměry, společenskou a kulturní integraci a intenzitu vazeb v zemi původu. Správní orgány se však dostatečným způsobem nezabývaly těmito jednotlivými individuálními okolnostmi života žalobkyně, a to především z pohledu jejího věku, zdravotního stavu, ekonomických poměrů a intenzity vazeb v zemi jejího původu. Správní orgány zcela rezignovaly na zjišťování shora uvedených skutečností, a tedy i svoji povinnost vyplývající z § 50 odst. 2 a § 51 odst. 1 SŘ.

[9] Rozhodnutí žalované i prvostupňové správní rozhodnutí jsou podle žalobkyně nepřezkoumatelná z důvodu nezjištění stavu věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, a proto soudu navrhl, aby je zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k žalobě

[10] Žalovaná ve svém vyjádření zopakovala důvody zamítavého rozhodnutí tak, jak byly uvedeny v napadeném rozhodnutí. Dále připomněla, že žalobkyně podala proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí pouze blanketní odvolání, v němž uvedla, že odvolání bude odůvodněno ve lhůtě 15 dnů. V této lhůtě však žádné odůvodnění doplněno nebylo, a tak prvostupňový správní orgán vyzval žalobkyni dne 7. 11. 2012 výzvou k odstranění vad odvolání ve lhůtě 5 dnů. Výzva byla doručena zmocněnému zástupci žalobkyně dne 9. 11. 2012. Žalobkyně ani její zástupce však na uvedenou výzvu nereagovali a podané odvolání nebylo blíže odůvodněno. Komise tak přezkoumala napadené rozhodnutí v rozsahu § 82 odst. 2 věty druhé SŘ a neshledala důvod pro jeho zrušení (možný byl jen přezkum zákonnosti prvostupňového správního rozhodnutí, neboť námitky nebyly žalobkyní uplatněny). V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 7. 1997, sp. zn. 15 Ca 184/96, podle něhož „je nutné soustředit právní výtky již v opravném prostředku, neboť důvody, v nichž navrhopatel spatřuje porušení zákona či jiného právního předpisu, nutno uplatnit pouze ve lhůtě zákonem stanovené k podání opravného prostředku.“ K uvedenému však podle žalované nedošlo, neboť žalobkyně

nereagovala na výzvu k doplnění odvolání a sama tak znemožnila přezkum prvostupňového správního rozhodnutí v rozsahu námitek, které nyní uplatnila v žalobě.

[11] Žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[12] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[13] Předmětem sporu v řízení před správními orgány byla primárně otázka, zda byly správní orgány oprávněny neprodloužit žalobkyni povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. i) ZPC, z důvodu, že žalobkyně neplní účel pobytu, neboť jejímu manželovi – nositeli oprávnění ke sloučení rodiny platnost dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu zanikla uplynutím posledního dne platnosti povolení (dnem 31. 5. 2011) a tento již neměl, vzhledem k absenci platného pobytového oprávnění, na území ČR pobývat.

[14] Dle § 44a odst. 4 ZPC ve znění rozhodném pro danou věc platilo, že k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, vydaného za účelem společného soužití rodiny, je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c) a d) ZPC [náležitosti dle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e) ZPC, tj. souhlas rodiče a doklad o úhrnném měsíčním příjmu rodiny po sloučení] a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j ZPC. Na požádání je cizinec současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Podle § 44a odst. 4 in fine ZPC nelze prodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a ZPC).

[15] V ust. § 46a odst. 2 ZPC jsou pod jednotlivými písmeny formulovány důvody pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Z § 46a odst. 2 písm. i) ZPC plyne, že ministerstvo zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo toto povolení vydáno. Ministerstvo tak učiní za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

[16] Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35, ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je nutno interpretovat ve světle směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny (dále jen „Směrnice o právu na sloučení rodiny“) a dále je nutné respektovat článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zakotvující respekt k soukromému a rodinnému životu, přičemž nezbytné je i vycházet

z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), vztahující se k citovanému článku 8 Úmluvy.

[17] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 Azs 250/2014-37, účelem institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je umožnit blízkým rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život na území toho státu, kde má některý z nich povolený pobyt. Z hlediska cizince požívajícího toto pobytové oprávnění je podstatná skutečnost, že jeho blízký příbuzný (zejména manžel či nezletilé dítě) pobývá na území jiného státu. Pak vzniká i jeho právní nárok na pobyt na území tohoto státu. Účelem této úpravy je udržování příbuzenského vztahu a rozvíjení rodinných vazeb.

[18] Jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2016, č. j. 10 Azs 115/2016-40, nemohl výše citovaný rozsudek NSS ani aplikovat, neboť v jím posuzované věci sám nositel oprávnění (manžel žalobkyně – stěžovatelky) pobýval většinu roku v zemi původu a nikoliv na území ČR. Případný nárok žalobkyně na prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je přitom odvozen od pobytového oprávnění jejího manžela. Za této situace se Nejvyšší právní soud ztotožnil se závěry krajského soudu o tom, že účel pobytu žalobkyně nesplňuje již proto, že naopak právě její pobyt na území ČR vede k rozdělení rodiny po většinu roku.

[19] V daném případě s ohledem na výše uvedené správní orgány v souladu s právními předpisy zamítly žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, když s ohledem na výše zjištěné skutkové okolnosti správně posoudily neplnění účelu pobytu žalobkyně, pro nějž bylo povolení vydáno (§ 46a odst. 2 písm. i) ve spojení s § 44a odst. 4 ZPC). Důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území bylo zjištění, že manžel žalobkyně, pan F. N., nar., st. příslušník, jako nositel oprávnění ke sloučení rodiny, který měl na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností od 1. 8. 2009 do 31. 5. 2011, již neměl platné pobytové oprávnění na území ČR. Toto mu zaniklo uplynutím posledního dne platnosti povolení (dnem 31. 5. 2011), o prodloužení doby platnosti dosavadního povolení nepožádal a ani nepodal žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu (příp. za jiným účelem). Vzhledem k absenci platného pobytového oprávnění tak již neměl manžel žalobkyně od 1. 6. 2011 na území ČR vůbec pobývat, a jelikož byl původním nositelem oprávnění ke sloučení rodiny, pak správní orgány učinily logický závěr, že povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně za účelem společného soužití rodiny již neplnilo účel, pro který bylo vydáno. Ke dni podání žádosti žalobkyně o prodloužení pobytového oprávnění již nebylo možno považovat jejího manžela za nositele oprávnění ke sloučení rodiny, neboť tento na území ČR již nemohl pobývat. Nesvědčilo mu žádné platné pobytové oprávnění.

[20] Jak již bylo shora uvedeno, účelem institutu dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny je umožnit blízkým rodinným příslušníkům rozvíjet rodinný život na území toho státu, kde má některý z nich povolen pobyt. V nynějším případě však nelze přehlédnout, že sám nositel původního pobytového oprávnění (manžel žalobkyně) již oprávněně nepobývá na území ČR a žije zřejmě v zemi původu. Nárok žalobkyně na prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny přitom byl i je odvozen právě od pobytového oprávnění jejího manžela. Za této situace musel krajský soud přisvědčit závěrům správních orgánů s tím,

že žalobkyně již nesplňuje účel pobytu. Její další pobyt na území ČR by naopak vedl k rozdělení rodiny.

[21] Žalovaná v dané věci především posoudila neexistenci původního nositele oprávnění ke sloučení rodiny [§ 44 odst. 4 písm. c) ZPC a § 44a odst. 1 písm. c) ZPC] a v odůvodnění napadeného rozhodnutí ještě nadto upozornila na nesplnění podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedených v § 44a odst. 4 ZPC (doložena jen smlouva o zajištění ubytování).

[22] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaná i v napadeném rozhodnutí upozornila na blanketní odvolání žalobkyně, které nebylo ani na výzvu správního orgánu ze dne 7. 11. 2012 (výzva doručena dne 9. 11. 2012) doplněno a na výzvu nebylo nijak reagováno. Žalovaná tak přezkoumala prvostupňové správní rozhodnutí v celém rozsahu (§ 82 odst. 2 SŘ). Jelikož žalobkyně neuplatnila žádné odvolací námítky, přezkoumala žalovaná toliko zákonnost prvostupňového správního rozhodnutí. Pokud žalobkyně teprve v žalobě uplatnila námítky proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, pak je zcela logické, že se těmito námitkami nemohla žalovaná v odvolacím řízení zabývat. V této souvislosti nelze žalobkyni přisvědčit ani v tom, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Obě správní rozhodnutí (jak prvostupňové tak i druhostupňové), které byly v této věci vydány, tvoří jednotný celek. Jsou z nich jednoznačně zřejmé skutkové okolnosti, které neumožnily vyhovět žádosti žalobkyně, a též logické právní závěry, které byly učiněny v souladu s právními předpisy. Pokud žalobkyně podala pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu v dodatečné lhůtě nedoplnila, pak tímto postupem sama znemožnila přezkum prvostupňového správního rozhodnutí v takovém rozsahu, který by odpovídal i jí uplatněným námitkám.

[23] Jediný žalobní bod žalobkyně směřovala proti nedostatečnému posouzení intenzity zásahu vydaného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Podle žalobkyně nebylo náležitě zjištěno faktické fungování soukromých a rodinných vazeb žalobkyně na území ČR, pročez nemohlo být konstatováno, že napadené rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahů do jejího soukromého a rodinného života. Z tohoto důvodu žalobkyně hodnotila napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Podle žalobkyně bylo též nutné zohlednit individuální okolnosti jejího života na území ČR a přihlédnout k celkové životní situaci (včetně délky pobytu na území, věku, zdravotnímu stavu, rodinným a ekonomickým poměrům, společenské a kulturní integraci a intenzitě vazeb v zemi původu).

[24] Krajský soud nemohl přisvědčit argumentaci žalobkyně o nedostatečnosti posouzení dopadu napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Jak správní orgány uvedly, bylo vycházeno z Cizineckého informačního systému a rovněž z žádosti vyplněné žalobkyní. Z těchto podkladů, jak jsou založeny i ve správním spise, vyplývá, že na území ČR nepobýval nikdo z rodiny žalobkyně, a z dokladů nebylo možno ani dovodit, že by na území ČR měla žalobkyně jiné bližší vazby. Žalobkyně měla na území ČR povolen pobyt odvozený od jejího manžela, který byl primárním nositelem oprávnění ke sloučení rodiny. Manžel však již k datu podání žádosti neměl na území ČR pobývat. Přitom podle údajů, které žalobkyně sama uvedla v podané žádosti, byl jediným členem její rodiny, který na území ČR tehdy pobýval. V žádosti žalobkyně uvedla, že má syna, pana V. N., státní příslušnost, nar.,

který se narodil na a dosud tam žije. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně jiné vazby v ČR neměla. Její pobyt byl na území ČR povolen teprve od roku 2010, tedy za tu dobu nemohlo u žalobkyně ještě dojít ke zpretrhání vazeb na zemi původu (.....) a k datu podání žádosti v roce 2012 ještě nemohly být vytvořeny pevné vazby na území ČR. Za této situace lze přisvědčit postupu správních orgánů při posuzování intenzity zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to v rozsahu, jenž byl jediný možný vzhledem k dostupným informacím a údajům poskytnutým samotnou žalobkyní. Nelze přisvědčit uplatněnému žalobnímu bodu v tom, že správní orgány měly fakticky více zjišťovat fungování soukromých a rodinných vazeb žalobkyně na území ČR, když sama žalobkyně takové informace správním orgánům neposkytla a ani je nenaznačila. V tomto směru nesdělila žádné bližší vazby na území ČR (jak v průběhu svého pobytu na území ČR, tak i v průběhu správního řízení). Pokud takové vazby žalobkyně (soukromé a rodinné) na území ČR existovaly a zvýrazňovaly dopad napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, pak takové důvody měla žalobkyně uvést alespoň v odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Jak ale bylo výše uvedeno, žalobkyně podala pouze blanketní odvolání a ani v dodatečné lhůtě na výzvu správního orgánu své podání nedoplnila a jakékoliv negativní okolnosti zasahující do jejího soukromého a rodinného života, spojené s napadeným rozhodnutím, netvrdila. Případně skrytá negativa či důsledky napadeného rozhodnutí tak nemohly správní orgány jakkoliv za žalobkyni dovodit. Z dostupných databází a informací poskytnutých žalobkyní učinily zcela logické závěry. Žalobkyně nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, tito se zdržují v zemi původu a nejsou známy jiné vazby, které by mohly být neprodloužením doby platnosti povolení k pobytu zpretrhány.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Soud tak shledal žalobní námitky neopodstatněnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, které by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
B. Z.